

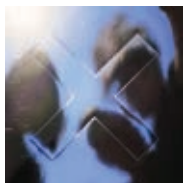

Foto: Nagy Mihály

LÁZÁR DOMOKOS AJÁNlja.

A BEFELÉ FORDULÁS SZÉPSÉGE ÉS TERMÉSZETESSÉGE.

AZ XX ÚGY ROBBANT BE A NULLANULLÁS ÉVEK VÉGÉN (XX, 2009), HOGY AZ PONT TÖKÉLETES ELLENTÉTE VOLT ZENÉJÜK ROBBANÉKONYSÁGÁNAK. AZ ÉTERI HANGULATDALOK MESTEREI A MÁSODIK LP (*Coexist*, 2012) UTÁN NAGY SZÜNETET TARTOTTAK, A VISSZATÉRÉSEN PEDIG ELSŐSORBAN AZ IDŐKÖZBEN KIADOTT TÁNCOS JAMIE XX-ALBUM (*In Colour*, 2015) HATÁSA ÉRZŐDIK. A FRISS LEMEZ DALAIBAN A ZENEKAR NAGY RAJONGÓJA, LÁZÁR DOMOKOS MÉLYÜLT EL, AKI MINDKÉT SAJÁT ZENEKARÁVAL AKTÍV: AZ ÉSTI KORNÉL EGY NAGYSZABÁSÚ AKUSZTIKUS MŰPA-KONCERTRE (MÁRCIUS 30.) KÉSZÜL, A HANGULATÁBAN XX-ROKON PEGAZUSOK NEM LÉTEZNEK PEDIG ÉPPEN MÁSODIK ALBUMÁNAK ANYAGÁT ÍRJA.

THE XX

I See You

(Young Turks / Bertus, 2017)

DREAMDANCE | INDIETRONICA

/ 2009-ben már két éve Budapesten laktam. Ebben az évben végre kiköltöztem az isten háta mögötti, a '60-as évek óta úgy hagyott, hipersocreal nagytétényi ELTE-koliból és a belvárosba menekültem. Mivel egyetemistaként ugye nem illik bejárni előadásokra, időm nagy részét magányos városi sétákkal töltöttem és közben a fülelem valami nagyobb fejhallgatón (ezt akkoriban nagyon menőnek éreztem) új zenéket hallgattam. Egy kicsit egyedül is voltam akkoriban, részben saját erőmből, részben külső körülmények hatására az átlagosnál érzékenyebb is. Szóval teljesen alkalmas voltam arra, hogy első lemezeivel maximálisan telibe találjon a The xx és egy fél évre elintézzze, hogy csak azt hallgassam. Lenyűgözött az érzékenysége, az intimitása, az izlésessége és az is, hogy szinte az összes dala sláger. Úgy éreztem, hogy ez tényleg az én zeném, hozzám szól, legalább annyira, mint az Arctic Monkeys, amit akkoriban – tök más érzelmek miatt – szintén agyonhallgattam. A két énekes, Romy Madley Croft és Oliver Sim közül talán a srácot bírom jobban, de lehet, hogy ez csak azért van, mert a *Crystalized* című dalukat hallottam elsőként (amit aztán húszmilliószor meghallgattam) és azt ő kezdi. Bár azt gondolom, hogy ennél a zenekarnál igazából nem is annyira a tagok személye a döntő. Olyan, mintha ők csak egyfajta közvetítői lennének egy olyan univerzálisabb valaminek, amit mindannyian érzünk, vagy legalábbis érezni szeretnénk. Bár ez nem annyira egyedülállóan xx-es dolog, azt hiszem, minden jó zenekar valami ilyesmit csinál és ezért tudnak sokan azonosulni velük. Tök nehéz erről nem nyúlásan írni, úgyhogy ezt a részét nem is folytatnám, nyilván mindenkinek más jelent a The xx-hangulat, nekem a befelé fordulás szépségét, vagy még inkább ennek természetességét.

Ez a hangulat az új lemezen, az *I See You*-n is ott van szerencsére, és emiatt meg tudom bocsátani, hogy az első lemezhez képest jóval gyengébbek a rajta lévő dalok. Ezt már az előző lemeznél, a *Coexist*-nél is tisztán éreztem, de azért végül azt is egészen sokat hallgattam. Azt hiszem, az *I See You* kapcsán kötelező megemlíteni, hogy a zenekar multiinstrumentalista zsenije, Jamie xx (akit már az első lemezen is a legkisebb csávónak tartottam, ahogy a háttérben pötyöggeti az AKAI-dobgépet) tavaly kijött egy tökjő szólólemezrel (*In Colour*) és ez zeneileg nagyon erősen hat az új xx-lemezre is. A *Dangerous* egy igen erős albumkezdés, benne vannak az első lemez lendületesebb dalai és a fúvósok nagyon sokat adnak hozzá az izgalmi faktorhoz (az ilyen megoldásokat más zenekaroknál, például a Foals-nál, vagy a Radioheadnél is mindig nagyon szerettem). Szóval a lemez elején még eléggé lelkes voltam, a kicsit talán giccsbe hajló *Say Something Loving*, az r&b-s *Lips* és az edm-esített *The xx*, a *Violent Noise* is egészen lekötötte a figyelmemet, de aztán valahogy elvesztettem a fókuszot, pedig a *Performance* is egy szép és érzékeny dal, de talán túlságosan sok ilyen hallottam már a triótól. A *Replica* és a *Brave For You* viszont nekem már valahogy túlságosan csöpögős és ezeknél a daloknál már úgy érzem, hogy a kevesebb tényleg több lett volna. Az első lemezben azt is imádtam nagyon, hogy ennek a már unásig ismételtgetett, egyedülállóan xx-es, érzékeny és intim hangulatnak nagyon jó izléssel eltalált, lecsupaszított-reverbes gitárhangzással ágyaztak meg és nem nagyszabású szintikkel vagy egyéb idegesítő és szokványos teátrális megoldásokkal. Szerencsére azért ezekből a pillanatokból kevesebb van, és a *Hold On*, amely kislemezként jött ki a lemez előtt, megint abszolút meggyőz arról, hogy a *The xx* és univerzuma még mindig az egyik legkirályabb dolog, ami az elmúlt 10 évben történt.

Az első The xx-lemez refrénjeit kívülről nyomtam két hallgatás után, sajnos ez az új lemezről nem mondható el, harminc végighallgatás után sem tudnék róla egynél több refrént felidézni, ami azért áruklodó (na meg az is, hogy már harmincszor lement). Lehet persze, hogy a hiba bennem van és már régen nem ezt kéne várnom ettől a zenekartól. Az éjszakaim hazafelé, bágyadt reggeleken néha azért biztosan meg fogom hallgatni, és végül is azért ez is valami. 🍷

**alt-J
Ylvis
Birdy**

**Pohoda
festival
6.-8.7.
2017
repülőtér
Trenčín**

**Jake Bugg
Boys Noize Live
Future Islands
Squarepusher
Benjamin
Clementine
Mark Lanegan
Band**

www.pohodafestival.sk

**Beardyman's Dream Team—Slaves—Sleaford Mods
Dillon—Charlie Winston—Machinedrum—Beak>
TOMMY €A\$H—Salut c'est cool—Ho99o9—C Duncan
Resisters—Elektro Guzzi presents Parade
The Wilderness—Maya Belsitzman & Matan Ephra
Egopusher—The Hydrant—Chiki liki tu-a—Pohoda '97
Bolo nás jedenást', Milan Lasica & friends—LASS ...**